

Mátraalja

2018. szeptember 8.

Egy verőfényes szeptemberi szombaton, reggel 7 órakor indultunk útnak. 29 túratárral kezdtük meg utunkat a Mátra felé. Utunk első állomása Tar község volt, ahol az erődszerű fallal körbevett Szent Mihály-templomot tekintettük meg. A templom három építészeti kor, a román, a gótikus és a barokk nagyszerű harmonikus kombinációja. A templom eredetileg a XIII. század közepén épült.

A templomtól egy kőhajításnyira egy másik dombtetőn találjuk pokoljáró Tari Lőrinc udvarházának romjait. A romokon emléktáblát találtunk. A festői romok mellől gyönyörű a kilátás a falura, a templomra és a hegyekre is.

A templom megtekintése után a Nyugati-Mátra emelkedőin keresztül kapaszkodott fel buszunk Parádra. Parádon először Asztalos Johák kiállítóterem népi fafaragó hagyatéki kiállítást tekintettük meg. A kiállításon megelevenednek a leghíresebb magyar betyárok és palóc élet mindennapjai, mindez fából kifaragva. A kiállítás a falu központban, az egykori tűzoltólaktanyában került kialakításra.

Innen pár perc sétára találtuk a népi palóc házat, amely 1770-ben épült. A pitvarból, szobából és kamrából álló lakóház egyszerű bútorokkal van berendezve, melyeket a környékbeli településeken gyűjtöttek.

A tájház megtekintése után elsétáltunk és jóízűen táj-jellegű ebédet (palóc gulyást) fogyasztottuk. Az ebéd után felfrissülve továbbutaztunk a szomszédos Parádsasvárra.

Parádsasváron az üvegművesség története több mint 300 évre nyúlik vissza. Az üvegyár megszűnése után a hagyomány továbbélését biztosítja egy kisvállalkozás mini üveghutája. Az üveghutában bepillantottunk az üvegekészítés lépéseibe: melegítés, festés, fúvás, formázás. Az arra vállalkozó túratársak ki is próbálták az üvegfújást.

Az üvegfúvás megpróbáltatásai után utunkat Parádfürdőn a Cifra istállóban folytattuk. Az 1880-ban, Ybl Miklós tervei alapján épült eklektikus stílusú Cifra Istálló, ma a lovak mellett Kocsimúzeumnak ad helyet. A kocsimúzeumban megtekinthető a kerék és a járművek fejlődése a kordétól a díszes főúri hintóig.

A kocsimúzeum meglátogatása után utunkat Eger felé vettük. Verpelét külterületén ugyanis különleges geológiai képződmény található. A Vár-hegynék nevezett félig elbányászott hegy, ugyanis egy kisméretű vulkáni kúp, egy vulkánembrió. A bányaudvarba kellemes sétaút vezet fel, a bátrabb túratársak a nem kevés fából készült lépcső megmászása után a hegy tetejéről a környék panorámájában is gyönyörködtek.

Utunk utolsó állomása Egerszalók volt. Egerszalókon 1961-ben kőolaj és földgáz után kutatva kb. 405-410 méter mélyen 65 fokos hévizet találtak. A második kutat 1987-ben fúrták, amelyből 426 méter mélységből 68 fokos termálvíz tört föl. A gyógyvíz közepes oldott anyag tartalmú, kalcium-nátrium-hidrogénkarbonátos jellegű, kemény, fluoridos, kénes termálvíz, melynek jelentős a szabad szén-sav és metakovassav tartalma. A kutak környezetében a vízből kiváló anyagok különleges képződményt, ún. só-dombot alakítottak ki.

Egerszalókon a tett sétánk után, a tartalmas naptól elfáradva indultunk hazafalé.

Ez a szép utunk a Bp. VI. kerületi Terézvárosi Önkormányzat pályázati támogatásával valósult meg, melyet tagjaink nevében ezúton is köszönünk.

Véső Tamás
túravezető

(Fotók: Véső Tamás, Mógor Gabriella)